

РЕШЕНИЕ

№ 16029

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **МОНИКА В. АСЕНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА** Гражданско дело № 20231110100480 по описа за 2023 година

Ищцата твърди, че е работила по служебно правоотношение на длъжностите старши експерт и началник сектор, изпълнявани в Изпълнителна агенция „П.“ за периода от 21.11.2005г. до 02.10.2006г.

На 02.10.2006г. служебното ѝ правоотношение е прекратено и преобразувано в трудово, като ищцата е била преназначена на същата длъжност – началник сектор във Фонд Републиканска пътна мрежа – универсален правоприемник на Изпълнителна агенция „п.“.

С изменението на Закона за пътищата / ДВ, бр. 38 от 01.07.2012г./ наименованието на агенцията е променено на Агенция „П. И.“, като отношенията на служителите, считано от 01.08.2012г. отново са изменени на служебни такива.

На 01.02.2016г. служебното ѝ правоотношение е било прекратено на основание чл. 103, ал. 1, т. 9 от ЗД, тъй като ищцата е преминала на длъжността държавен вътрешен одитор в Министерството на младежта и спорта, където е работила до прекратяване на служебното ѝ правоотношение на 04.01.2022 г.

Предвид твърденията, че за времето от 21.11.2005г. до 01.02.2016г. ищцата е работила при един и същ работодател при условията на универсално правоприемство, счита, че и това време, включващо 5 години, 9 месеца и 29 дни следва да се зачете като стаж и да ѝ се доплати от ответника сумата от още 6603 лв., представляваща разлика между дължимото му се и изплатеното обезщетение при пенсиониране с оглед прослужените ѝ стаж от 16 години, 1 месец и 16 дни като държавен служител.

В срока за отговор е постъпил такъв от ответника, с който оспорва иска като неоснователен.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото не съществува спор, че е работила по служебно правоотношение на длъжностите старши експерт и началник сектор, изпълнявани в Изпълнителна агенция „П.“ за периода от 21.11.2005г. до 02.10.2006г.

Безспорно е, че на 02.10.2006г. служебното ѝ правоотношение е прекратено и преобразувано в трудово, като ищцата е била преназначена на същата длъжност – началник сектор във Фонд Републиканска пътна мрежа – универсален правоприемник на Изпълнителна агенция „П.“, като

Не е спорно, че на 01.02.2016г. служебното ѝ правоотношение е било прекратено на основание чл. 103, ал. 1, т. 9 от ЗДСл и ищцата е преминала на длъжността държавен вътрешен одитор в Министерството на младежта и спорта, където е работила до прекратяване на служебното ѝ правоотношение, считано от 04.01.2022 г.

Видно от изложеното, за времето от 21.11.2005г. до 01.02.2016г. ищцата е работила при един и същ работодател по смисъла на 123 КТ, а именно в Изпълнителна агенция „П.“ и нейния универсален правоприемник - Фонд Републиканска пътна мрежа.

Съгласно пар. 31 ПЗР на ЗИДЗП, Фонд Републиканска пътна мрежа е правоприемник на активите, пасивите, правата и задълженията на преобразуваната Изпълнителна агенция "П." по баланса и отчета към датата на влизане в сила на този закон, като трудовите правоотношения с работниците и служителите в преобразуваната Изпълнителна агенция "П." се уреждат при условията и по реда на чл. 123 КТ. Служебните правоотношения със служителите в преобразуваната Изпълнителна агенция "П."

се преобразуват в трудови в 14-дневен срок от датата на влизане в сила на този закон.

От изложеното е видно, че служебното правоотношение на ищцата е преобразувано в трудово на 02.10.2006г., като тя е била служител на трудово правоотношение за времето от 02.10.2006г. до 01.08.2012г., предвид на това, че по силата на **ПРЕХОДНИТЕ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ** на Закона за пътищата към Закона за изменение и допълнение на Закона за държавния служител, правоотношенията с лицата от администрациите по Закона за пътищата се уреждат при условията и по реда на § 36 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за държавния служител (ДВ, бр. 24 от 2006 г.).

А съгласно **§ 36. (1)** от ЗДСл, когато една длъжност, която се изпълнява по трудово правоотношение, бъде определена с нормативен акт за заемане от държавен служител, в едномесечен срок от влизането в сила на акта лицето се назначава за държавен служител.

Следователно, считано от един месец от приемане на изменението на ЗП /01.07.2012 г./, т.е. от 01.08.2012г. ищцата отново е преназначена на служебно правоотношение, като за времето от 02.10.2006г. до 30.07.2012 г. тя е изпълнявала трудово такова.

Липсва нормативен акт, който да приравнява времето, прослужено от ищцата на

трудова правоотношение, на време, заемано по служебно правоотношение, поради което за времето от 02.10.2006г. до 30.07.2012г. ищцата няма прослужени години като държавен служител.

Под "прослужени години на държавна служба" законодателят е имал предвид само годините, през които държавният служител действително е изпълнявал задължения по служебно правоотношение, което е било създадено при действието на ЗДСл / в този смисъл Решение № 488 от 21.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 531/2009 г., III г. о., ГК./.

Такива има за времето от 21.11.2005г. до 01.10.2006г. и за времето от 01.08.2012г. до 03.01.2022 г. или общо тя е прослужила общо 10 години, 3 месеца и 12 дни на държавна служба или определено, съобразно разпоредбата на чл. 103, ал. 3 ЗДСл, ищцата има право на обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение поради придобиване право на пенсия, равняващо се на сумата от 11 005лв. /10 години x 50%/2201 лв./, като такъв размер обезщетение е изплатен на ищцата, поради което съдът намира искът за неоснователен.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че ответникът не се явява правопреемник на Агенция П., какъвто е бил Фонд Републиканска пътна мрежа и съответно ищцата няма вземане към него за разликата над полученото обезщетение от пет заплати до пълния размер на обезщетението по чл. 223, ал. 3 КТ.

Съгласно утвърдената съдебна практика, обективизирана в решения на ВКС /Решение по гр.д. № 2780/2014 г., IV г.о.; Решение по гр.д. № 7769/2013 г., III г.о.; Решение по гр.д. № 3532/2014 г., III г.о; Решение по гр.д. № 4325/2014 г., IV г.о. и Решение по гр.д. № 4697/2014 г., III г.о/ лицето, работило без прекъсване по служебно или трудово правоотношение при един и същи работодател, включително и в хипотезата на универсално правопреемство по смисъла на чл. 123 КТ, ще има право на обезщетение, както по ЗДСл, така и по КТ, ако последното надхвърля по размер това, получено като гратификационно обезщетение от служителя по реда на ЗДСл.

В този смисъл са и разясненията, дадени в Решение по гр.д. № 7769/2013 г., III г.о , съгласно които „При проследяване поредицата от универсални правопреемства в резултат на законодателни промени , трудовите и служебните правоотношения на служителите в системата на гражданска защита са преминавали към различни държавни учреждения и държавни органи , съответно - техни работодатели , или органи по назначаване , което не е ставало по волята на страните по тези правоотношения и е било уреждано с преходни правила . Поради това и в доразвитие на принципното разрешение , дадено в ТР № 2/23.03.2011 г. по тълк. дело № 2/2010 г., на ОСГК на ВКС , с Тълкувателно решение № 10/2014 г. по тълк. дело № 10/2013 г. на ОСГК на ВКС се изтъкна като приложимо правилото на чл. 123 от КТ и чл. 87а от ЗДСл. за тези случаи . В така указаната насока следва да се тълкува и всяка конкретна ,изрична уредба , съдържаща се в преходните и заключителни разпоредби на действалите последователно закони , имаща за предмет правното положение на работещите в сферата на гражданската защита .Волята на законодателя не е служителите, работили без прекъсване в системата на гражданска защита,

да получат при прекратяването на последното им, служебно (по ЗМВР от 2006 г., отм.) правоотношение, единствено и само обезщетението, полагащо им се съгласно чл. 252 във вр. с чл. 253 от този закон, като бъдат лишени от съответното обезщетение, което те биха получили по КТ, или по ЗДСл, ако не бяха универсалните правоприемства, настъпили независимо от волята на страните. Обратното тълкуване би поставило служителите на гражданска защита в неравностойно положение спрямо другите служители по трудово, респ. – по служебно правоотношение и ще е в противоречие с целта на законодателя, както вече се изтъкна. Освен обезщетението по чл. 252 и чл. 253 от ЗМВР от 2006 г. (отм.) при прекратяване на служебните правоотношения с МВР, на тези служители от системата на гражданска защита, се дължи и разликата – в съответния брой заплати и до пълния размер на съответното обезщетение, което те биха получили по ЗДСл, или по КТ – в зависимост от вида на правоотношението им, за периода до преназначаването им в МВР, при наличието на съответните предпоставки за възникването на вземането и за размера на съответното обезщетение съгласно съответната правна норма в цитираните общи закони. Когато такъв служител, получил по повод прекратяването на служебното му правоотношение с МВР обезщетение за прослуженото от него в ГД „ПБЗН“ (респ. – ГД „ГЗ“) време, претендира по съдебен ред обезщетение за разликата предвид прослужени без прекъсване от него години в системата на гражданска защита, като служител по служебно или трудово правоотношение в посочените по-горе държавните учреждения – универсални праводатели (МИС, МДПБА, ДА „ГЗ“ и пр.), то иска ще има своята правна квалификация не само по чл. 252 и чл. 253 от ЗМВР от 2006 г. (отм.), а и по съответната разпоредба от ЗДСл или от Кодекса на труда“.

В случая не е налице горната хипотеза, доколкото както се посочи вече, ищцата не е работила без прекъсване при един и същи работодател – полагала е труд при Агенция „П.“ и нейния универсален правоприемник – Фонд Републиканска пътна мрежа, а преди прекратяване на служебното ѝ правоотношение – при Министерството на младежта и спорта, поради което не следва да ѝ се присъди и разликата до пълния размер на обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ.

Горният извод се обуславя и от обстоятелството, че предпоставката за изплащане на обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ от 6 работни заплати е работникът или служителят да е работил при един и същи работодател през последните десет години / в този смисъл са и разясненията, дадени в Решение № 159 от 25.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 5054/2008 г., I г. о., ГК, съгласно които „... За да се приеме, че предявената по реда на чл. 222, ал. 3 КТ претенция за присъждане на обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от 6 месеца е основателна, по делото следва да бъде установено, че претендиращият обезщетение **работник или служител е работил при един и същи работодател през последните 10 години от трудовия му стаж**...“, такавата хипотеза ще е налице и при структурни преобразувания в системата на предприятието на работодателя.

В случая се установи, че ищцата не е полагала труд през последните 10 години при един и същи работодател – М. М. С. а несъмнено не се явява правоприемник на Изпълнителна агенция П., поради което разликата от изплатеното обезщетение по ЗДСл и

пълния размер на обезщетението по чл. 222, ал. 3 ОТ КТ не се дължи.

Ето защо искът с правно основание чл. 106, ал. 3 ЗДсл следва да се отхвърли като неоснователен.

Исковата молба в частта, обективизираща установителна претенция за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено, че ищцата има прослужени 16 години, 1 месец и 16 дни като държавен служител, следва да се върне като недопустима, поради това, че съгласно чл. 124, ал.4, изр.2 от ГПК иск за установяване съществуване или несъществуване на факт с правно значение е допустим само в изрично предвидените в закона случаи, а иск за установяване трудовия стаж като такъв факт е регламентиран в специалното производство по ЗУТОССР и то ако са били налице специалните предпоставки за неговата допустимост-да са изгубени или унищожени документите, въз основа на които се установява и изчислява трудов стаж(чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж), за което се издава удостоверение от работодателя, каквито предпоставки не са налице в случая, ако се приеме за приложимо описаното производство при разглеждане на процесната претенция.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв., от които 100 лв., определени на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК и 100 лв., определени на основание чл. 78, ал. 4, вр. ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от С. Х. В. – П., ЕГН *****, адрес, срещу М. М. С.а, ЕИК еик, на основание чл. 106, ал. 3 ЗДсл, за заплащане на сумата от 6603 лв., представляваща разлика между дължимото му се в размер на 17508лв. и изплатеното обезщетение в размер на 11005лв. при прекратяване на служебното правоотношение поради придобиване право на пенсия, ведно със законна лихва от датата на предявяване на исковата молба.

ВРЪЩА исковата молба, предявена от С. Х. В. – П., ЕГН *****, адрес, срещу М. М. С.а, ЕИК еик, частта, обективизираща установителна претенция за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено, че ищцата има прослужени 16 години, 1 месец и 16 дни като държавен служител, като НЕДОПУСТИМА.

ОСЪЖДА С. Х. В. – П., ЕГН *****, да заплати М. М. С.а, ЕИК еик, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв., от които 100 лв., определени на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК и 100 лв., определени на основание чл. 78, ал. 4, вр. ал. 8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните, а в прекратителната част – в едноседмичен срок.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____